

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β. ΦΥΛΛΟΝ 11^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσπληρωτέαι)

ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησια δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2,50

ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ. 5.— » φρ.χρ. 3.—

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΙΣ

Ο ΦΑΡΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Ἐκείνο τὸ βράδυ εἶμαστε δύο μονάχα ὁσιὸν φάρον, ἐγὼ και ἕνας σύντροφός μου. Ζάνιο τὸν ἔλεγαν. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἢ ἀσθενεῖς ἢ μὲ ἀδειαν — δὲν θυμοῦμαι περὶ... Ἐκοντεύαμεν νὰ τελειώσουμε ἡσυχὰ τὸ δεῖπνόν μας. Ἐξαφνα ὁμως βλέπω τὸν σύντροφόν μου κ' ἀφίνει τὸ φαί του, μὲ κοιτάζει μὴ ματιὰ και πόυφ!... πέφτει ἀπάνω σὸ τραπέζι μὲ τὰ χέργια ἀνοιχτά. Σηκώνομαι ἀμέσως, τοῦ μιλῶ, τὸν κοινῶ: "Ε Ζά... Ζά... Ζά...αντο!..." Τίποτα... ἦταν πεθαμένος!... Μπορεῖτε, κύριε, νὰ φαντασθῆτε τὴν ταραχὴν μου. Ἔστεκα μ' ἄν ὄραν μπροστὰ ὁσιὸ πτώμα, ἀναίσθητος, τρέμων, θίαν μοῦ ἐπῆλθε μία ἰδέα: «Και ὁ Φάρος;» — Μόλις ἐπρόφθασα ν' ἀναβῶ και ν' ἀνάψω τὸ φανάρι. Εἶχε νυκιώσει περὶ ἐκεῖ ἀπάνω. Τι νυκτιά, κύριε! τί θάλασσα, τί ἀγέρας!.. Κάθε στιγμή μοῦ ἐφαίνετο πῶς μ' ἐκραζαν ἀπὸ τὴν σκάλα. Μὲ ἔπιασε πυρετός και μὴ δίψα φοβερή. Ἀλλὰ ποῦ ἔτολμοῦσα νὰ καταίβω!... ἐφοβούμην τὸν πεθαμένο... Μόλις κατὰ τὰ χαράγματα ἔβρηκα ὀλίγον θάρρος... Ἐφερα τὸν σύντρόφόν μου ὁσιὸ κρεββάτι του, ἔριξα ἕνα σκέπασμα ἐπάνω του, εἶπα μὴ προσευχή, και ἔπειτα ἔκομα τὰ σημαῖα ζητώντας βοήθειαν. Ἀλλὰ ποῦ! ἢ τρικυμία ἦτο μεγάλη και κανεὶς δὲν ἦλθε. Ὅριστε τώρα! νᾶσαι μοναχός μέσα σ' ἕνα φάρο κλισμένος μὲ τὸν πτωχὸ τὸν Ζάνιο! και ὁ Θεός ἔξέρει γιὰ πόσον καιρό! Εἶχα ἐλπίδα πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν ὑποφέρω ὡς νὰ ἔλθῃ τὸ πλοῖον, ἀλλ' ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας αὐτὸ μοῦ ἦτο ἀδύνατον. Τί νὰ τὸν κάμω;.. Νὰ τὸν βγάλω ἔξω;.. Νὰ τὸν θάψω;— Ὁ βράχος εἶχε πολλὴ σκληρὰ γῆ και ἦσαν τόσοι κοράκοι ὁσιὸ νησί. Δὲν ἦτο κρῖμα ν' ἀφίσω αὐτὸν τὸν χριστιανὸ εἰς τὴν διάθεσίν τους; Ἐσκέφθηκα τότε νὰ τὸν κατεβάσω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελιά τῆς αὐλῆς. — Αὐτὴ ἢ ἀγαρεία ἐβάσταξε ἕνα ἀπόγευμα ὀλόκληρο, και σὰς βεβαιῶνω πῶς ἐχρειάζετο πολλὸ θάρρος. Τί νὰ σὰς πῶ! και σήμερα ἀκόμη σὰν κατεβαίω ἀπόγευμα μὲ ἀγέρα ἐκείνο τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω τὸν πεθαμένο ὁσιὸ πλάταις μου.....» Ὁ καὶμένος ὁ γέρω Βαρθολῆς! Ὁ ἰδρὼς ἔτρεχεν ἀφθονός ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἄμα τὸ ἐνεθυμείτο.

* *

Τὸ δεῖπνον διήρχετο πάντοτε οὕτως ἐν μικραῖς συνομιλλαῖς περὶ τοῦ φάρου ἢ ἐν διηγήσει ναναγιών. Ἐπειτα, θίαν ὁ ἥλιος ἔδνευ, ὁ πρῶτος φύλαξ ἦραπτε τὴν μικρὰν του λυχίαν, ἐλάμβανε τὴν πίπαν, τὴν κολοκύνθην του και ἕνα χονδρὸν Πλούταρχον μὲ ἐρυθρὰς παρυφὰς —

ὄλην τὴν βιβλιοθήκην τῆς νήσου—και ἠφανίζετο διὰ τῆς κλίμακος τοῦ βάρους. Μετὰ μίαν στιγμήν ὁ φάρος ἀντήχει ἀπὸ κρότον ἀλύσεων και τροχαλιῶν και βαρέων πραγμάτων, ὡς ὠρολόγιον χορδιζόμενον. Ἐγὼ ἐντισούτω ἐξηρχόμεν εἰς τὸν ἐξώστην. Ὁ ἥλιος κατήρχετο ὀλονὲν πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ ἄνεμος ἐψυχραίνετο και ἢ νῆσος ἐγένετο ἰόχρως. Εἰς τὸν ἄερα, ἄνω τῆς κεφαλῆς μου, διήρχετο ἰπτάμενον βραδέως μέγα πτηνόν. Ἦτο ὁ ἀετός τοῦ πύργου, ἐπιστρέφων. Βαθυμῶδον ἢ ὀμίχλην ἀνῆρχετο ἐκ τῆς θαλάσσης και μετ' ὀλίγον δὲν διέκρινέ τις ἢ τὸν λευκὸν ἀφρόν, περιστερόντια τὴν νῆσον, και αἰφριδίως μέγα κῆμα φωτός ἐκχυνόμενον ἄνωθεν. Ὁ Φάρος ἀνῆφθη. Ἀφίνουσα ἐν τῷ σκοτεινῇ τὴν νῆσον ἢ φωτεινῇ ἀκτίς, ἔπιπτε μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, και ἐγὼ ἦμην ἐκεῖ ἀφανῆς ἐν τῇ σκοτίᾳ, ὑπὸ τὰ φωτεινὰ νάματα, θίνα μόλις μοῦ ἐρράντιζον τὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἐψυχραίνετο ἐπὶ μᾶλλον και ἔπρεπε νὰ εἰσελθῶ. Και ψηλαφητὴ ἔκλειον τὴν βαρεῖαν θύραν μὲ τοὺς σιδηροὺς μοχλοὺς και — ψηλαφητὴ πάντοτε, ἀνερχόμενος μικρὰν σιδηρᾶν κλίμακα, στένουσαν και ἠχοῦσαν ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἔφθασον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Φάρου. Ἀ! ἐκεῖ τέλος πάντων ὑπῆρχε ἡ ὄσ... Φαντασθῆτε γιγαντιαῖον λαμπτήρα συστήματος Carcel μὲ ἕξ σειρὰς θρυαλλίδων, πέριξ τοῦ ὁποῖου ἐστρέφοντο βραδέως αἱ παρειὰ τοῦ Φάρου, αἱ μὲν κεκαλυμμένα ὑπὸ ὑπερμεγέθους κροσιλλῶν φακοῦ, αἱ δὲ ἀπλῶς ὑπὸ μεγάλου θαλάμου, προφυλάσσοντος, τὸ φῶς κατὰ τοῦ ἀνέμου. Εἰσερχόμενος ἐξεθαμβούμην. Ὁ χαλκὸς και ὁ σίλβων λευκοσίδηρος και οἱ λοιποὶ ἀντανακλαστικῆς και τὰ τεῖχη ἐκεῖνα τὰ κροσιλλῶνα τὰ στρεφόμενα μὲ κύκλους κτανοῦς, ὀλος ἐκεῖνος ὁ ἀνικατοπλισμὸς τοῦ φωτός και τῶν θρυαλλίδων ὁ κροσιλλισμὸς ἐπὶ στιγμήν μοι ἐπροξένει ἕλγρον. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσυνεθίζον και ἐκαθῆμην ἐπ' αὐτὸ τὸ στήριγμα τοῦ φανῶ, πλησίον τοῦ φύλακος, ὀσις ἀνεγίωσκῆ μεγαλοφώνως τὸν Πλούταρχον ἐκ φόβου μήπως κοιμηθῆ. Ἐξ ὀσκότος, ἄβυσσος. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐξώστου τοῦ περιβάλλοντος τὸ δάλωμα, ὁ ἄνεμος ὄρνεται μαριάδης. Ὁ Φάρος τρίζει, ἢ θάλασσα κνκᾶται. Εἰς τὴν ἄκραν τῆς νήσου τὰ κῆματα θραύονται μετὰ κρότου ὄσει κανονοβολισμῶν. Ἐν τῷ φάρῳ, ἀκτινοβολοῦντι και καιόντι, οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τοῦ κροσιλλισμοῦ τῶν θρυαλλίδων και τοῦ ψόφου τοῦ ἐλαῖον πίπτοντος κατὰ σταγόνας..... Τὸ μεσοῦντιον ὁ φύλαξ ἠγείρετο, ἔρριπτε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὰς θρυαλλίδας και κατηρχόμεθα. Εἰς τὴν κλίμακα ἀπῆλθα τὸν σύντροφόν μου ὀσις ἀνῆρχετο τρίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς του και τοῦ παρέδιδε τὴν κολοκύνθην και τὸν Πλούταρχον... Ἐπειτα πρὶν κατακλιθῶμεν, εἰσηρχόμεθα μίαν στιγμήν

εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ βάρους, ὀλον γέμοντα ἀπὸ ἀλύσεις και βάρη και σχοιν' α, και ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ μικροῦ λαμπτήρος ὁ φύλαξ ἔγραφεν εἰς τὸ μέγα βιβλίον τοῦ Φάρου, πάντοτε ἀνοικτόν:

«Μεσονύκτιον. Τρικυμία. Θύελλα. Πλοῖον κανὲν εἰς τὸ πέλαγος».

ΜΑΚΗΣ ΣΤ. ΚΑΣΣΕΛΙΔΗΣ

★ ΚΟΣΜΟΙ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΙ ★

Η ΜΥΟΣΩΤΙΣ

Ὅπισθεν τῶν χιονοσκεπῶν ὄρεων και τῶν χιονοθαλασσῶν, ἀνά τὰς ὀάσεις τοῦ ἀνεξερευνητοῦ πόλου ζῶσιν αἱ τελευταῖαι νησιδῆδες.

Ὁ χερσῶν βασιλεύει ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐκεῖ ἀκμάζει αἰώνιον τὸ ἔαρ.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν παρομοῖων πρὸς τὸν τῆς Ἐδέμ κῆπων, ὀπου τὰ πτηνὰ ἄδουσι θεοσπεσίως και τὰ ἄνθη διαχέουσι τερψίθυμα ἀρώματα, ρεμβάζει ἢ νεωτέρα ἐξ αὐτῶν, ἢ μικρὰ νησιδῆδες.

Εἶναι ὄραια, ὀσον δύνανται νὰ εἶναι ὄραια τὰ μάγα αὐτὰ πλάσματα, θίνα χρυσιζοῦν τὴν κόμην των διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐνδύονται τὴν χαραυγὴν, τὴν νύκτα ἢ τὴν φλόγα και προσδίδουν εἰς τὰ βλέμματᾶ των τὴν φωσφορίζουσαν τῶν ἀστέρων γλυκύτητα.. Ἐν τούτοις, ἐνῶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς συνθηροῖσμένην ὀρχοῦνται ἐπὶ τῶν βελουδίνων πεδιάδων ἢ περιίπτανται ὡς μέλισσαι και ὡς ψυχαί, ἢ Μάγια εἶναι ἀποκεχωρισμένη ἀπ' αὐτῶν και πρὸ ἀπερχομένου ἡλίου και τῆς ἐπερχομένης Σελήνης, ρεμβάζει. Αἰσθημα παράδοξον κατατρυχε τὴν καρδίαν τῆς: ἢ ἠθικὴ δίψα τῆς γνώσεως.

Πέραν τοῦ ὀρίζοντος, τὸν ὀποῖον διὰ τοῦ βλέμματός τῆς περιβάλλει, τί ὑπάρχει; ἄλλοι κῆποι; ἄλλα ἀνάκτορα; ἄλλαι νησιδῆδες; Πόσον ἠθελε νὰ ἀγαπήσῃ! νὰ δώσῃ μέρος τῆς καρδίας τῆς, τῆς ψυχῆς τῆς, τῆς ὄραιότητός τῆς εἰς κάποιον ἐνδεῆ!

Ὁ οἶκτος ἐνυπάρχει ἠδῆ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, πρὶν ἢ τὸν προκαλέσῃ αἰτίον τι.

Και τούτο, διότι ἀγνοεῖ ἢ μικρὰ νησιδῆς ὀτι εἶναι κόρη τῆς νησιδῆδος Στοργῆς και ἐνός ὄραίου θνητοῦ, ὀτι ἢ καρδία τῆς ἐπιθυμεῖ τὸν ἔρωτα τῆς ἀνθρωπότητος ἐκεῖνης, τῆς ὀποίας εἶναι κατὰ τὸ ἦμισυ θυγάτηρ, τῆς ὀποίας μαντεύει, πρὶν εἰσέτι τὰς γνωρίσῃ, τὰς θλίψῃς.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἀκούεται πλησίον τῆς κελᾶδῆμα: εἶναι ἢ ὑπολαίς, τὸ ἀγαπητόν τῆς πτηνόν, ὀπερ τονίζει ἀποχαιρετιστήριον πρὸς τὸν ἡλίον ἄσμα.

Ἡ μικρὰ νησιδῆς ἔχει πολλὰκις ἀκούσῃ τὸ ἄσμα αὐτό, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἶναι τόσον μυστηριῶδες, ὄστε ὀμοιάζει μαγικὴν τινα ἐπίκλισην.

Ἡ Μάγια ὑποπίπτει εἰς παραίθρησιν: οἱ ὄραιοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ κλειόνται, κρότος ἀκούεται και ἀδρανῆς ἐκεῖνη ἐπὶ τῆς ἐξ ἀνθέων κλίνης τῆς καταπίπτει.

Μὲ ἐνάργειαν καταπληκτικὴν, ὄραμα τι ἐμφανίζεται πρὸ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν τῆς: ὁ ἄνεμος ἔχει καταστῆ τὸσοῦτον ἰσχυρός,

ὄστε σείει τὰ δένδρα, ὄν οἱ κλάδοι εἶναι γυμνοὶ φύλλων πλέον ἢ φύσις ὀμοιάζει πρὸς ζωγραφίαν: ἢ ἀτμοσφαῖρα εἶναι παγωμένη και προξενεῖ φρικιασιν ἀλγεινὴν εἰς τὸ ὄμα τῆς Μάγιας: τὰ πτηνὰ, τὰ ἀγαπητὰ τῆς πτηνὰ κατὰκείνται χαμαὶ ἄψυχα, μὲ τὰ πτερὰ συνεσθγγμένα, τοὺς πόδας ἐψυγμένους. Ἐντὸς τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ περιβάλλοντος διέρχονται ὑπάρχεις ἀνευ ἐνδυμάτων, μὲ τὴν κόμην ἀτακτον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑελώδεις, τὸ ὄμα ὑποκῦανον, αἰμόφυρτον, τὰ ὀστὰ ἐξέχοντα.

— Πεινῶ, διψῶ, κραυγάζουν πενθίμως.

Και αἱ χεῖρες των τείνονται ἀπέλπιδες πρὸς τὸν οὐρανόν, ὀπόθεν χονδραὶ καταπίπτουν τῆς βροχῆς αἱ ψεκάδες ὁ θάνατος πτερυγίζει, νομίζει τις, ἀνωθεν τῶν ἀθλίων τούτων ὑπάρξεων.

Ἐπὶ τῶν ροδίνων παρειῶν τῆς μικρᾶς νησιδῆδος ρέουσι δάκρυα: ἐπεθύμει νὰ μὴ βλέπῃ πλέον, νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ φρικιαστικὸν ὄραμα, ἀλλὰ μάτην!

Ἡ πείνα βασανίζει τὸν στόμαχόν τῆς, τὸ ψῦχος παγώνει και τὸ πνεῦμα τῆς ἀγωνιᾶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως.

Μετ' ὀλίγον ἢ Μάγια ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐφ' ὄν ἐπικάθηνται εἰσέτι δακρῶν σταγόνες.

Ἡ νησιδῆς Στοργὴ εὐρίσκεται πρὸ αὐτῆς παρατηροῦσα τὴν κόρην τῆς μὲ βλέμμα ἀνήσυχον.

— Ἀτυχῆς, Μάγια, ψιθυρίζει!
— Ὄ μῆτέρ μου, ἀν ἐγνωρίζετε!
— Γνωρίζω τὰ πάντα τέκνον μου. Τὸ κακόν, ἢ δουλεία, σοῦ ἀπεκαλύφθησαν. Κόρη τῆς γῆς! Οὐδεὶς δύνανται νὰ ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένον.

— Τότε, μῆτέρ μου, εἶναι ἀληθῆς ὀτι ὁ κόσμος αὐτός ὑπάρχει και κατοικεῖται παρ' ὀντων ἐμψύχων;
— Ναι, Μάγια.

— Ὄ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ μεταδῶ πρὸς αὐτὸν νὰ βοηθῶ αὐτὰ, νὰ τὰ ἐνθαρρύνω, νὰ τὰ ἀγαπήσω. Θὰ τοῖς ἐδίδον τὴν στοργὴν μου, τὸν εὐτυχίαν μου.

— Ἀδύνατον τέκνον μου, ἢ ζωὴ των και ἢ ἰδικὴ μος εἶναι ἐντελῶς διάφορος. Διὰ νὰ τοὺς βοηθῆσῃς, πρέπει νὰ κατέλθῃς μέχρῃς αὐτῶν, νὰ κατοικήσῃς μεταξὺ αὐτῶν, νὰ ζήσῃς τὴν ζωὴν των.

— Και τότε, εἶπεν ἢ μικρὰ νησιδῆς ὑψοῦσα τοὺς ὄρατους τῆς ὀφθαλμοὺς, ὀπου ὁ οἶκτος ἐξωγραφεῖτο ποῖος τ ἄ λ ι σ μ α ν θ ἄ ἐθεράπευε τὰ δεινὰ των;
— Ὑπάρχει εἰς, ἰσχυρός, παντοδύναμος!

— Τίς;
— Ὁ χρυσός!

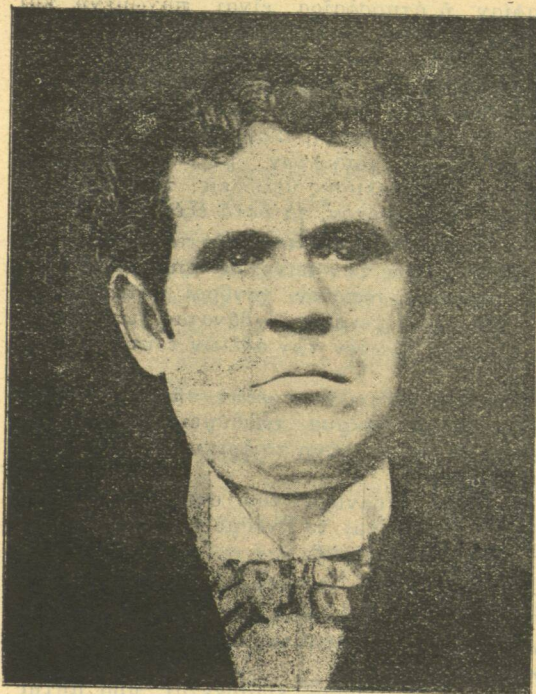
Ἐπὶ στιγμήν ἢ Μάγια εἰσίγησε ρεμβῶδης.
— Μῆτερ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, θέλετε νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ ἀναχωρήσω, νὰ μεταδῶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐκεῖνην, τῆς ὀποίας μοῦ λέγετε ὀτι εἶμαι ὀλίγον θυγάτηρ; Θὰ ἦμην τόσον εὐτυχῆς νὰ τὴν ἀγαπήσω.

Ἡ νησιδῆς Στοργὴ εἰστέναξε.
— Και σὺ! ἐψιθύρισε.

Και μετὰ μίαν στιγμήν ἐπανάλαβεν αὐστηρῶς: — Τέκνον μου, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶναι τὸ πεπρωμένον, ὀπερ οὐδεὶς δύνανται νὰ ἀποφύγῃ. Ἐγκατάλειπέ με. Πήγαινε πλησίον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀδελφῶν σου ἀφοῦ ἐκπληρώσῃς τὸ

★ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ★

ΕΜΜ. ΛΑΛΑΟΥΓΝΗΣ

Λέγουν και είνε ἀληθές ὅτι τὸ μόνον τεκμήριον ἀξίας ἐνὸς ἀτόμου εἶνε τὸ παρελθόν. Ὁ κ. Ἐμμ. Λαλαούγνης ἐγέννηθη διὰ τὸ θέατρον, ἔθα τόσον ἀρκούντως ἐπέδειξε τὸ καλλιτεχνικόν του τάλαντον. Οἱ θρίαμβοι, τοὺς ὁποίους κατήγαγε κατὰ τὰς εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου περιοδείας του εἶνε ἐγγύα ἀξίας οὐ μικράς. Κεκτημένος πρὸς τούτοις καὶ τὸ προτέρημα τοῦ βαθυφώνου, πλείστοιν μελοδραματικῶν θιάσων διετέλεσε μέλος με δρᾶσιν λαμπρᾶν Περιήλθε μετὰ διαφόρων θιάσων ἄλλην σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὸ Κότιρον καὶ ἄλλα μέρη, ἀφαρπάζων διὰ τῆς τέχνης του, συγκινῶν καταχειροκροτούμενος. Μία ἀπλῆ ἐμφάνισις του ἐν τῇ σκηνῇ ἀρκεῖ ἵνα προκαλέσῃ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Ἦδη ὁ σχηματισθεὶς Ἑλληνικὸς δραματικὸς θιάσος ἐκ τῶν ἑξοχωτέρων ἡθοποιῶν, ὡς τὰ ζεύγη κ. Λοράνδου, κ. Ἀλεξίου, κ. Γεωργίου, κ. Χατζηχρίστου καὶ τῶν κ. Βεντούρα, Γ. Πετρίδου, Γασσόγλου, Κουρή, Σαλούστρου, Μηλιάδου, Β. Λαλαούνη καὶ τῆς κ. Σ. Βανδῶρου συμπεριέλαβε καὶ τὸν κ. Ἐμμ. Λαλαούνην, τὸν ὁποῖον θὰ λάβουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσουν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀλάμπρα.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

καθηκόν σου, θὰ ἐπανέλθῃς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν. Ἐν μόνον προᾶγμα ἐνθυμοῦ: Ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας μὴ γνωρίσῃς εἰμὴ τὴν στοργὴν καὶ τὸν οἶκτον, ἀλλ' ἀγνοεῖ πάντοτε τὸ φοβερόν τοῦ ἔρωτος αἰσθημα. Δὲν θέλω νὰ ὑποστῆς καὶ σὺ τὴν τύχην μου.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐσιώπησεν κατόπιν προσέθηκε ζωηρῶς:

— Ἐάν λησμονήσῃς τὸν ὄρκον τῆς ἀγνοίας τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον σοι ἐπιβάλλω, ὁ θάνατος θὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ σεβασθῆς τὴν παραγγελίαν μου ὁμοίᾳ πρὸς τὰ ρόδα, ἅτινα ἐκεῖ κάτω ὁ ἀνεμος τοῦ φθινοπώρου ἀποφυλλίζει, θὰ ὑποκύψῃς καὶ ἡ Εἰσαρμένη ὑπὸ τὴν τῆς σκληρότητος ιδιότητάς της, θὰ σὲ ἀπαγάγῃ ἵνα σὲ ἐπιναφέρῃ μεταξύ μας, ὅπου θὰ σοι δώσωμεν τὴν Λήθην...

(Ἀκούσθη).

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ

★ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ ★

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

— Τί λέγετε; εἶπεν ὁ Σβίρσκι ἀκούων αὐτὸν ψιθυρίζοντα. Ὁ κρότος τῆς ἀμαξοστοιχίας δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἀκούσω.

— Τίποτε... ἀπήντησεν ὁ Βιαδρόφσκι, ἐσκηπτόμην μόνον, ἀρεῦ δὲν δέχεσθε τὴν πρόσκλησίν μου, νὰ δώσω ἓνα γεῦμα παρηγοριᾶς εἰς τὸν Πορτζέκι, τὸν δε-Σίντεν καὶ τὸν Κλάδζκι.

— Παρηγοριᾶς ὡς πρὸς τί; εἶπεν ὁ Σβίρσκι πλησιάζων τὸν Βιαδρόφσκι καὶ ἐκτοξεύων κατ' αὐτοῦ βλέμμα σχεδὸν ἀπειλητικόν.

— Διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς συντροφιάς σας, ἀπήντησε μετὰ μεγάλης ψυχραιμίας ὁ Βιαδρόφσκι. Τί ἐνομίζατε σεῖς, κύριε;

Ὁ Σβίρσκι ἔδραξε τὰ χεῖλη σκεφθεὶς ὅτι ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ μίαν οἰανδήποτε κόρην, οὐδέποτε θὰ τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ κάμουν προσβλητικὸς ὑπαιτιγμούς, ὅπως τὸ ὑπέθεσε τότε.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν. Πλήρης δρῆσιν, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ νεότητος καὶ καλλονῆς, ἡ κ. Ἐλτζεν τοὺς ἀνέμενε εἰς τὸν σταθμόν. Ἦτο προφανές ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθασε, διότι ἀκόμη ἤσθημαίεν τὸ δὲ πορφυρωθὲν πρόσωπόν της ἐδείκνυε ποῖαν τινα συγκίνησιν. Ὅτε δέ, χαιρετῶσα τὸν Σβίρσκι, τοῦ ἔτεινε ἀμφοτέρως τὰ χεῖρας:

— Ὁρισμένως, αὐτὸς ὁ Σβίρσκι, ἐσκέφθη ὁ Βιαδρόφσκι, μᾶς ἐνίκησεν ὅλους... Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ!... Φαίνεται 'στ' ἀληθινὰ ἐρωτευμένη.

Παρητήρησε μετὰ συμπαιθείας τὴν κ. Ἐλτζεν. Ἐφερὲν ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς φλανέλλας με περιλαίμιον χρώματος βαθυκυάνου, τοῦ ἐφάνη δὲ με τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς της καὶ τὰς εὐγράμμους παρειάς της μᾶλλον θελκτικῆ καὶ νεωτέρα παρά ποτε. Ἦσθάνθη μάλιστα κάποιαν λύπην διότι δὲν ἦτο αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σβίρσκι, τὸν ὁποῖον με τόσην χαρὰν ὑπέδεχθη καὶ ἠνόησεν ὅτι ἡ σαρκαστικὴ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ του ἦτο γελοία καὶ εἰς πᾶν ἄλλο συνετέλει ἢ εἰς τὸ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Παρηγορεῖτο ἐν τούτοις σκεπτόμενος ὅτι τοῦ ἐδίδετο τότε λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν Σίντεν καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσοι ἔφαγαν τὴν *χυλόπηττα*.

Ὁ Σβίρσκι ἠὲ χαρίστησε τὴν κ. Ἐλτζεν διὰ τὰς ἀνοδοδέσμας τῶν ρόδων.

Ἐκείνη τὸν ἤκουε μετὰ τινος ἀμηχανίας, παρατηροῦσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν Βιαδρόφσκι, ὡς ἐὰν ἐντρέπετο διότι ἤκουε τὰς εὐχαριστίας τοῦ Σβίρσκι. Οὗτος ὅμως τὸ ἠνόησε καὶ, μὴ ἔχων ἄλλο τι νὰ κάμῃ, ἐσκέπετο νὰ τροπῆ πρὸς ὑποχώρησιν.

Ἐν τούτοις ὅλοι μαζὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ λοφίσκου, ὅπου ἐν μέσῳ κήπων καὶ ἀνθέων εὐρίσκεται ἡ λέσχη τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Εἰς τὸ πρόγευμα! πᾶμε ἀμέσως νὰ προγευματίσωμεν, ἐφώναζε φαιδρῶς ἡ κ. Ἐλτζεν, ἡ ὁποία

ἐν τῷ μεταξύ ἀνέκτησε τὴν εὐθυμίαν της. Ἐχὼ βρεξιν φαλαίνης σήμερα!

Ὁ Βιαδρόφσκι, ἀκούων τὰς τελευταίας λέξεις, ὑπεφιθύρυσεν ὅτι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας εὐχαρίστως θὰ ἔπαιζε ρόλον Ἴωνᾶ. Ἐκ συνέσεως δὲν τὸ εἶπε δυνατὰ διότι ἂν τὸν ἤκουεν ὁ Σβίρσκι, θὰ τὸν ἤρπαζεν ἀπὸ τὸ περιλαίμιον καὶ θὰ τὸν ἐξεσφενδόνιζε κάτω τοῦ λόφου, πρᾶγμα ὄχι καὶ πολὺ εὐχάριστον.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν κήπον τοὺς ἀπεχαιρέτησε. Πρὶν ἢ ὅμως ἀπομακρυνθῆ παρητήρησεν ὅτι ἡ κ. Ἐλτζεν, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ζωγράφου, τοῦ ἐψιθύριζε κατὰ τι εἰς τ' αὐτή.

— Θὰ συζητοῦν ἴσως τί φρούτο νὰ πάρουν μετὰ τὸ πρόγευμα, ἐσκέφθη μειδιῶν.

Ἦπατάτο ὅμως διότι ἡ κ. Ἐλτζεν ἔλεγε:

— Ἐεῦρει τίποτε ὁ Βιαδρόφσκι;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Σβίρσκι. Τυχαιῶς συνηντήθημεν σ' τὸ τραῖνο.

Ἦσθάνετο ἐν τούτοις κάποιαν ἀγωνίαν βλέπων τὴν κ. Ἐλτζεν ὁμιλοῦσαν ἤδη περὶ τῶν ἀρραβῶνων τῶν ὡς περὶ τετελεσμένου γεγονότος. Εὐθὺς ἀμέσως ὅμως ἀπεδίωξε τὰς σκέψεις ταύτας, θελήθεις ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς ὥραιας συντρόφου του.

Ἡ παρουσία τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ Κρέσοβιτς, ὅστις ἐν τούτοις παρέμενε σιωπῶν, καθίστα τὸ πρόγευμα ὄχι τόσον ἄνετον. Μετὰ τὸν καφὲν ὅμως ἡ κ. Ἐλτζεν ἐπέτρεψεν εἰς τὰ μικρὰ νὰ ὑπάγουν μετὰ τοῦ Κρέσοβιτς περίπατον, ἀπευθυνομένη δὲ πρὸς τὸν Σβίρσκι:

— Θέλετε νὰ πᾶμε πεζῇ, ἠρώτησεν, ἢ ἐφ' ἀμάξῃς;

Ἐκεῖνος θὰ προετίμα νὰ ἐπήγαιναν σπῆτι της ἀλλά, σκεφθεὶς ὅτι ἐκείνη δὲν τὸ ἐπρότεινε, ἀπήντησε:

— Ἄν δὲν εἴσθε κουρασμένη, προτιμῶ νὰ πᾶμε πεζῇ.

— Ἐξαίρετα, εἴσθε με τὴν γνώμην μου. Ἀλλὰ ποῦ θὰ πᾶμε; πρὸς τὸ μέρος τῆς σκοποβολῆς;

— Εὐχαρίστως, ἀλλ' ἐκεῖ, μοῦ φαίνεται, δὲν θὰ εἴμεθα μόνοι. Ὁ δε-Σίντεν καὶ ὁ Κλάδζκι ἀναμφιβόλως θὰ πᾶν ἐκεῖ νὰ διαγωνισθοῦν τότε.

— Πιθανόν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει. Ὅταν ἀφροσιώνονται εἰς τὴν σκοποβολήν, δὲν δίνουν προσοχὴν εἰς τίποτε ἄλλο. Καὶ ἔπειτα τόσο καλλίτερα γὰρ με ἂν με ἴδωσιν συνοδευομένην ἀπὸ τὸν ἔξοχον ἄνδρα!

Κλίνασα δὲ συγχρόνως τὴν κεφαλὴν, ἐθύθισε τὸ βλέμμα της εἰς τὸ ἰδικόν του.

— Ἐκτὸς ἂν ἡ ἐξοχότης του, ἐξηκολούθησε με γλυκεῖαν φωνήν, δὲν τὸ θεωρῆ εὐχάριστον...

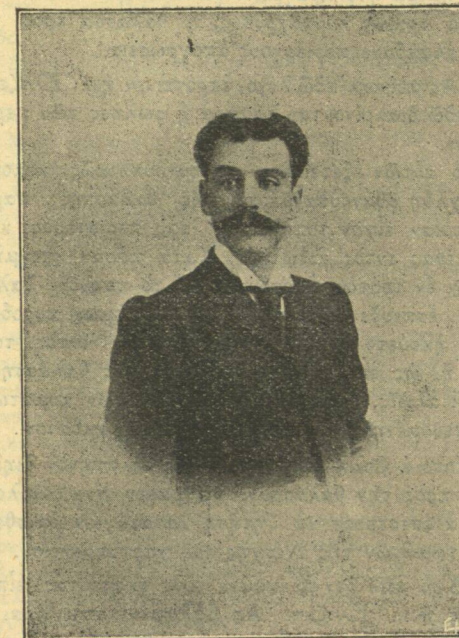
— Τούναντίον, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης, φέρων τὴν χεῖρά της εἰς τὰ χεῖλη του.

— Τότε, ἐμπρός!... Μ' ἀρέσει πολὺ ἢ κατὰ τῶν περισσετέρων σκοποβολῆ.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὴν μεγαλοπρεπεῖ μαρμαρίνην κλίμακα, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ πεδῖον τῆς βολῆς.

— Τί φωτεινὸ μέρος! εἶπεν ἡ κ. Ἐλτζεν. Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ἐδῶ!

Καί, ἂν καὶ κανεὶς δὲν ἦτο πλησίον τῶν ὥστε

ΛΥΣΙΑΝΑΓΟΣ Μ. ΧΑΙΡΑΣ

Δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα τοῦ ἐν Καλάμια νεαροῦ καθηγητοῦ Ἑξῶν γλωσσῶν καὶ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Λυσ. Μαχαίρα μετὰ τινος ἔργου του λογιζόμεθα εὐτυχῆς διότι παρέχομεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Ἐσπεροῦ δείγμα τῆς ποιητικῆς ἰδιοφυίας τοῦ πολυγλώττου κυρίου. Πεισισμεθα ὅτι εἰς πάντας θ' ἀρέσῃ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀναμνήσεις· ὀλιγόστιχον ποιημάτιόν του, ὅπερ φιλοξενούμεν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ ὑπογεγραμμένον διὰ τοῦ ψευδωνύμου του.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Πλησίον σου καθήμενος κ' ἐν εὐτυχίᾳ πλέων ἐνᾶ τεραπῆ μᾶς ἔδωκε τὰ ὦτα μουσικῆ, τὸ μέτωπόν μου ἔθλιβον τὸ σύνοφρον καὶ καίον καὶ διηρότων ἔμαντον με σκιόζημα γλυκὺ Πῶς ἠδυνήθη αἰσθημα τοσοῦτον νὰ ριζώσῃ βαθύς εἰς τὰ στήθη μου ὡς λόγγη φλογερὰ νὰ με κλονίσῃ αὐσωμον καὶ νὰ με ἀνυψώσῃ εἰς σφαῖρας, ὅπου γῆνα δὲν φθάνουσι πτερά. Ναι, ἀνυψώθη κατ' ἀρχὰς εἰς σφαῖρας οὐρανίας χορηγοειῶν ὡς αἰετὸς με πτέρυγας πλαστὰς πλὴν μόλις ἐπλησίασα τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἔπεσα, νέος Ἰκαρος ὁ τάλας καταστάς, Ἦδη ὁ κόσμος ἄβυσσος μοῦ φαίνεται πικρίας, ὁ βίος μου ἀέρατος ὀδύνης φυλακῆ, ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως ἀπάτη εἰρωνίας καὶ ἡ φωνὴ τῆς τέρψεως πένθιμος μουσικῆ. Παρηλθες ὡς μετέωρον καὶ δὲν σε εἶδον πλεόν πλὴν ἡ ἀλγοῦσά μου ψυχὴ οἴμοι! δὲν ἠμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ οὔτε στιγμὴν τὸ κάλλος σου τὸ νέον. Δὲν λημονοῦνται εὐκόλῃ τοιοῦτοι θησαυροί!

Καλάμια, 1 Μαΐου 1904.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

νὰ τὴν ἀκούσῃ, χαμηλόνοσα τὴν φωνήν, τὸν ἠρώτησε σιγᾶ:

— Καὶ σεῖς;

— Δι' ἐμέ, τὸ φωτεινόν μου σημεῖον εἴσθε σεῖς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος θλίβων τὸν βραχίονά της ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Κατήλθον τὴν κλίμακα.

Ἡ ἡμέρα ἦτο πράγματι φωτεινότερα τοῦ συνήθους, ὁ ὀρίζων κυκλόχρυσος, ἡ θάλασσα πρὸς τὸ βάθος ἐλάμβανε περιέργους ἀποχρώσεις.

— "Ἄς μείνωμ' ἐδῶ λίγο, ἐπρότεινε ἡ κ. Ἐλτζεν. Ἄπ' ἐδῶ διακρίνονται λαμπρά ἢ φωλιές τῶν περιστεριῶν.

Πρὸ αὐτῶν ἐξετείνεται ἡ ἡμικυκλικῶς κεκομμένη γλῶφθάνουσα μέχρι τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν ὁποίαν εἶχον τοποθετήσῃ τὰς περιστεράς, κλεισμένας ἐντὸς κιβωτιῶν. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἤνοιγον ἐν τούτων ἀποτόμῳ καὶ τὸ πτηνόν, ζαλισμένον, ἔσπευδε νὰ πετάξῃ. Ἀμέσως ὅμως πυροβολισμὸς ἤκούετο καὶ τὸ πτηνὸν ἔπιπτεν ἐντὸς τοῦ στίβου ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ὅπου οἱ ἀλιεῖς, ἐπιβαίνοντες τὴν ὑπὸ τῶν κυμάτων ταλαντευομένην λέμβον των, τὰ συνελάμβανον.

Ἐνίοτε ἡ βολὴ ἀπετύγχανε καὶ τὸ πτηνὸν διηθύνητο πρὸς τὴν θάλασσαν. διέγραφεν ἕνα κύκλον καὶ εἶτα ἐπέστρεφε νὰ ζητήσῃ καταφύγιον ὀπισθὲν τῶν ἀετωμάτων τῆς Λέσχης τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Ἀπὸ ἐδῶ δὲν βλέπομεν τοὺς σκοπευτάς, εἶπε φαιδρῶς ἡ κ. Ἐλτζεν. Ἄς βάλωμεν στοίχημα... Ἄν πέσῃ τὸ πρῶτον περιστέρι, θὰ μείνωμεν εἰς Μόντε-Κάρλο, ἂν πετάξῃ ὅμως θὰ φύγωμεν εἰς Ἰταλίαν.

— Σύμφωνοι, ἀπήντησεν ὁ Σβίρσκι. Προσοχή, τὸ κουτὶ ἀνοίγεται.

Τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου ἀνυψώθη πράγματι. Τὸ περιστέρι ὡς νὰ ἐσκοτίσθη, ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του. Ἠναγκάσθησαν, διὰ νὰ τὸ κάμουν νὰ πετάξῃ, νὰ τοῦ ρίψουν ἕνα κομμάτι ξύλο καὶ, μόλις ὑψώθη, ἀντήγησε πυροβολισμὸς. Ἐκεῖνο κατ' ἀρχὰς ἀνυψώθη πολὺ εἰς τὸ κυανοῦν διάστημα, ἔπειτα ἔλαβε τὴν διευθυνσιν τῆς θαλάσσης, χαμηλῶνον βαθμηδὸν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ὡς ἐὰν ἦτο πληγωμένον, καὶ τέλος ἐγάθη εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Ἴσως ἔπεσεν, ἴσως ὄχι, εἶπεν ὁ Σβίρσκι μειδιῶν. Τὸ μέλλον μας εἶνε ἀβέβαιον.

Ἡ κ. Ἐλτζεν ἐμόρφασεν ὡς πειστωμένον παιδί.

— Αὐτὸς ὁ ἀνυπόφορος Σίντεν!.. εἶπε. Στοίχηματίζω ὅτι ἐκεῖνος ἐπυροδόγησε... Πᾶμε.

Καὶ προυχώρησαν πρὸς τὸ πεδῖον τῆς βολῆς βαδίζοντες μέσῳ τῶν κήπων καὶ τῶν αἰγολημάτων, ἄτινα ἀνθρηχῶντο εἰς τοὺς τοίχους.

Ἡ κ. Ἐλτζεν ἐσταμάτα εἰς ἕκαστον πυροβολισμὸν. Ἡ λευκὴ ἐσθῆς, τὴν ὁποίαν ἐφόρει, τὴν ἔκαμνε κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας νὰ φαίνεται ὡς ἄγαλμα ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης κλίμακος.

— Κανένα ἄλλο ὕψασμα ἐκτὸς τῆς φανέλλας, εἶπεν ὁ Σβίρσκι, δὲν εὐμορφαίνει τόσο τὸ κορμί.

— Ἄχ! αὐτοὶ οἱ καλλιτέχναι! ἀνεφώνησεν ἐκείνη εἰρωνικῶς πως καὶ δυσαρεστηθεῖσα ὀλίγον διότι ὁ ζωγράφος ἐπρόσεχε περισσότερον εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

— Ἐμπρός, πηγαίνωμεν...

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΑΓΟΣ

Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Μ' ἀρέσει ὁ γαλανός μας οὐρανός,
τῆς θάλασσης ἡ μαγικὴ γαλήνη,
μ' ἀρέσει ἡ ἀνθισμένη ἐξοχή,
κ' ἡ εὐωδιὰ ποῦ κάθε ἄνθος χύνει.

Ὅμως θαρρῶ πὼς εἶμαι πειὸ καλά
τῆ φύσι ὅταν βλέπω θολωμένη,
ὅταν βλέπω τὰ οὐράνια σκοτεινά,
τῆ θάλασσα θολή, φουρτυνασμένη.

Εἶνε γιὰτὶ καθ' ἕνας ἀγαπᾷ
παντοῦ νὰ βλέπῃ καὶ ἀπ' τὴν ψυχὴ του
Γυρεύει ὅποιος χαιρεῖ τὴ χαρὰ
κι' ὅποιος ποιεῖ τὴ λύπη τῆ χλωμῆ του.

Σάμος.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Στοῦ πόντου τ' ἀγριομάνημα καὶ τῆς ζωῆς τὸ κῆμα,
ὅταν ναυαγὸς ὁ ἄνθρωπος τρέχει μὲ τὴν ὀδύνη,
σὲ κάθε καταπόντισμα βρῖσκει καὶ ἕνα μνημα,
τὸν σῶζει ὅμως ἡ Ἐλπίς καὶ βρῖσκει τὴ γαλήνη.

Ἐλπίς! ποῦ ἐγενήθηκες μαζί μὲ τὸν Θεό μου,
σῶζε τὸν κάθε ναυαγὸ ἀπὸ τὴν δυστυχία,
τὸ πράσινόν σου λάβαρον ἕς γίνῃ σάβανό μου,
νὰ δῶ καὶ ἐγὼ τὰ Χερουβείμ σὲ φῶς κι' ἀθανασία!

Ἐν Σύρῳ.

ΕΛΕΝΗ Α. ΒΟΝΚΛΗ

ΑΓΑΠΗ

Τ' ἄνθος κάποτε, μοῦ εἶπες, μ' ἀγάπη ὅτι μοιάζει
ποῦ στήν καρδιά μου ξεφτυρώνει καὶ ὠραῖα εὐωδιάζει.

Γλυκοχάραμα ὅταν νᾶναι τὴν καρδιά μας βαλσαμώνει,
καὶ ὅταν τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια κάθε θλίψι μας χρυσώνει.

Εἶνε ἀλήθεια, τὸ πιστεύω, τῆς ματιᾶς σου αἱ ἀχιῦδες
τ' ὄρωγαν μέσ' στήν καρδιά μου μὲ καλὲς χρυσὲς ἐλιπίδες.

Πλὴν τὴ ἄνθη χωρὶς δρόσον ξεφυλιώνεται μαρμαμένα,
καὶ τὰ φύλλα του ἀρπάζει τὸ ἀγέρι ἕνα ἕνα.

Μὰ τὸ ἄνθος μου, γνωρίζω, τὸ ποιεῖ καὶ ἡ καρδιά σου,
Γρήγορα θὰ μεγαλώσῃ μὲ τὰ ζηλευτὰ φιλιὰ σου.

Μὰ ὅταν τ' ἄνθη του ἀνοίξουν καὶ οἱ κλώνοι του ἀλώσουν,
Θὲ νὰ πλέξω τὰ στεφάνια ἅλντα νὰ μᾶς ἐνώσουν.

ΦΑΝΗΣ Ο ΠΑΤΡΕΥΣ

ΩΡΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

— Τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου;
— Ἀπέθανε.
— Καί τί ἔκανε πρὶν ἀποθάνῃ;
— Ἦτο ζωντανός.

Ἐν τινι Μοισεῖφ ἐπαρχιώτης ἐρωτᾷ τὸν ξεναγόν του:

— Ποίων ἀνθρώπων νὰ ἦσαν ἀρὰ γε αὐτὰ τὰ δύο κρανιά;

— Τὸ μεγαλύτερον, ἀπαντᾷ ὁ ξεναγός, εἶνε τοῦ Ναπολέοντος.

— Καὶ τὸ μικρότερον;
— Εἶναι τοῦ... ἰδίου... ὅταν ἦτο... παιδί.

Μεταξὺ δύο δεσποινίδων.
— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου, μετὰ ἐξ ἀρνήσεως ἐπέ-
τυχε νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου.

— Ἀνόητη! διότι τώρα βεβαίως γνωρίζεις ὅτι δὲν
ὑπάρχει κίνδυνος.

Μεταξὺ δύο καπνιστῶν.
— Εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀδύνατον νὰ πέσῃ κα-
νεὶς ἐπὶ καλῆς πίππας.

— Ἰδίως χωρὶς νὰ τὴν θραύσῃ.
ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ ΠΟΙΚΙΛΑ ”

Ἰπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐκδίδεται προεχῶς ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ Γοργία κομψότατον τομίδιον περιέχον διηγήματα πρωτότυπα καὶ ἐκ μεταφράσεων, ἀνέκδοτα, ἀρθρα κ.τ.λ. Παρακινουμένον ἀπαντας ὅπως ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τὸ πολὺ μέχρι τῆς 31 Ἰου-
λίου ἔ. ἔ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀντὶ δρ. 2 δὰ τὸ ἔσωτερ. καὶ φρ. χρ. 2 διὰ τὸ ἔξω-
τερικόν.

“ ΠΑΠΥΦΟΙ ”

Ἄν προεχῶς ἐκδίδονται ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον λυρικά ποιήματα ὑπὸ τῆς κ. Κορηλίας Α. Πρεβε-
ζιώτου, τυχοῦσαι βραβείου ἐν τῷ ποιητικῷ διαγω-
νισμῷ τοῦ ἐν Σμύρνῃ Πανιωνίου Συλλόγου. Ἐκα-
στον τεύχος ἀδετον φρ. χρ. 1 ἢ 2 χρυσοδετον φρ.
χρ. 3 Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ “ΕΣΠΕΡΟΥ”

Δραχ. 50, φίλτατε. Νοσταλγέ, ἐλήφθησαν εὐχαρι-
στοῦμεν τὰ μέγιστα.

Δρ. 1 ἐλήφθη, φίλτατοι Φεῖδων, Κόρη τῆς Ἀ-
νοίξεως καὶ Μιμόζα.

Π. Ἀσκήσεις καὶ λύσεις ἐλήφθησαν Κόκκινη Ση-
μαία.

Διὰ τὸν νέον συνδρομητὴν, φίλτατε Ναῦτα τοῦ Ἀρ-
γολικοῦ, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ ἐστάλησαν, φίλτατη Μυ-
ροδόλος Πνοή. Δι' ὁ μᾶς ἐρωτᾶτε ὑπάρχουσιν ὀλι-
γιστοί.

Κόσμημα ἐλήφθη, φίλτατον Ζλάπ.
Ποίημα καὶ τεύχος Μ α ρ μ α ρ υ γ ὶ ὦ ν ἐλήφθη-
σαν, φίλτατη Ἀνεμοζάλη. Θερωμῶς σὲ συγχαίρομεν
διὰ τὴν ὠρίαν ζωγραφικὴν σου.

Δέσμη Μ α ρ μ α ρ υ γ ὶ ὦ ν ἐστάλη, κ. Ι. Βεργό-
πουλε.

Ἔργα σου ἐλήφθησαν, φίλτατε Πρίγκηψ Δάκαρ.
Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, Θῦμα τῆς Φρεαττύος καὶ
Δις Ἀριάδ. Τζελέπη εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Π. Ἀτκήσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Οὐίλλιαμ Ο.
Κόλδεροπ.

Ἔργα σου ἐλήφθησαν, φίλτατε Ἀστερόεις Οὐρα-
νός.

Δραχ. 50 καὶ ἀγγελία μὲ νέους συνδρομητὰς ἐλήφθη,
φίλτατον Ἀλυτον Αἰνίγμα. Σὲ εὐχαριστοῦμεν θερ-
μῶς.

Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ ἐστάλησαν, φίλτατη Χρυσὴ
Καρδιά, εὐχαριστοῦμεν.

Λύσεις ἐλήφθησαν: Ἀστερόεις Οὐρανός, Φεῖ-
δων, Λαμπαδιά, Ἐκάτη, Ἰουλία δὲ Μοντές, Μενε-
ξεδένιο Μπουκετάκι καὶ Ἐρημιά.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἀστερόεσσα
Νυξ, Καδρόνιον, Ἡλιοτρόπιον, Κυανοῦς Κρίνος
καὶ Ἄρπαξ τῆς Ὁραίας Ἐλένης.

Χαιρετισμοί, πληροφορία κ. λ. π. Ὁ Πρωθυ-
πουργός τοῦ Βασιλείου τῶν Ἀγγέλων τῆ Ὑψηλῆ
ἐπιθυμῆς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῶν Ἀγγέλων,
παρακαλεῖ τὰς θελκτικωτάτας συνδρομητριάς καὶ τοὺς
κ. κ. συνδρομητὰς τοῦ φίλτατου «Ἐσπέρου» νὰ σπεύ-
σασι νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ ἀρτισύστατον «Βασι-
λειον τῶν Ἀγγέλων», οὐτινος σκοπός εἶνε ἡ καταπο-
λέμησις τοῦ Τάγματος τῶν Δαιμόνων, ἀφοῦ πρότε-
ρον λάβωσι ψευδώνυμον Ἀγγέλου. Εἶνε τόσον ὠραῖον
νὰ ὀνομάζεται τις: Δευκός Ἀγγελός, Ἀγαθός Ἀγ-
γελός, Κόκκινος Ἀγγελός, Πράσινος Ἀγγελός,
Ἀγγελός τῆς Πλάκας, Καρδιοκλέφτης Ἀγγελός,
Ἰποψήφιος Ἀγγελός καὶ τόσα ἄλλα ψευδώνυμα
Ἀγγέλων.— Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν ἐπὶ τῆ ἑορτῆ
δοκλήρου τοῦ βασιλείου του συγχαίρει τῆ Α. Μ. τῆ
Βασιλίσσης τῶν Ἀνθῶν καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις του
ἀμφοτέρων τῶν φύλων.— Ὁ κ. Π. Α. Κωνσταντι-
νίδης συγχαίρει τὸν κ. Θ. Κοντόν διὰ τὴν ἐπι-
τυχίαν του εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Βιομηχανικῆς Τρα-
πέζης.— Ὁ Κόκκινος Νεκρὸς συγχαίρει τῆ Δίδι Ἐ-
λένη Βοηκλή διὰ τὴν ὠραιωτάτην μετάφρασίν της.—
Ὁ Γ. Ν. Κ. ὁ Ποτρεὺς συγχαίρει τὸν κ. Νικ.
Λιθαθινὸν ὡς ἀνταποκριτὴν τοῦ ἀγαπητοῦ του «Ἐ-
σπέρου».— Ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ πληροφορεῖ τὴν
Λάτριδα τῶν Ἀστέρων ὅτι τὴν μυρωδιὰ, ἥτις τό-
σον τὴν ἐμάγευσεν τὴν πρωτομαρτίαν, ἤγγεσεν ἀπὸ
Παρισινὸν Μυροπωλεῖον τοῦ κ. Μ. Κολλάρ ὁδὸς
Εὐαγγελιστρίας 23.— Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους εὐ-
χαριστεῖ θερμῶς τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν διὰ τὰ
συγχαρητήριά της καὶ τὴν παρακαλεῖ (ὡς καὶ τὴν
Ἀνοικτὴν Καρδίαν) νὰ τῷ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ
σου.— Ἡ Τζέννου πληροφορεῖ τὸ Ἀλυ-
τον Αἰνίγμα ὅτι πᾶρα πολὺ τὴν κολακεύουν ὅσα τῆς
γράφει, τὸν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν τὸ καλλίτερον
ἀφ' ὅτι δύναται νὰ κάμῃ εἶνε νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ βα-
σιλισσαν καὶ τὴν Φιλόγελων-Κόρην συμβουλεῖε νὰ
προσέχῃ ὅταν τρώγῃ μήπως ὑπάρχῃ ἦρα εἰς τὸ φα-
γητόν της διότι αὐτὴ εἶνε π' ὅ τὴν κάμῃ νὰ ζαλιζε-
ται. Ἡ ἰδία συμβουλεῖε τὸν κ. Σπ. Γ. Καχριμάνην
νὰ προσέχῃ πολὺ διότι θὰ σκουντάψῃ ὅπως καὶ προ-
χθές.— Ὁ Ἀμάραντος χαιρετᾷ ἀπαντας τοὺς συνδρο-
μητὰς καὶ συνδρομητριάς μας καὶ συγχαίρει τὴν
Τζέννου διὰ τὰς εὐστόχους ἀπαντήσεις της ἐν ταῖς
Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ ς.— Τὸ Ἀλυτον Αἰνίγμα δηλοῖ εἰς
τὴν Ἠχώ τοῦ Πόντου ὡς καὶ εἰς ὄλους τοὺς συν-
δρομητὰς μας ὅτι ἔπαυσε πλεόν ν' ἀνταλλάσῃ Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ ς
καὶ ὅτι μόνον Cartes-Postales ἀνταλλάσσει.
— Τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου εὐχαριστεῖ τὴν Ὀνειρο-
πόλον Ψυχὴν διὰ τὰ συγχαρητήριά της καὶ τὴν
παρακαλεῖ ν' ἀνταλλάξῃ Cartes-Postales.— Ἡ Φι-
λόγελος Κόρη καὶ τὸ Ρόδον Ἀπριλίου δηλοῦσιν
εἰς τοὺς μετ' αὐτῶν ἐπιθυμοῦντας ν' ἀνταλλάξῃσι
Μ α ρ μ α ρ υ γ α ἰ ς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς, ὅτι
δέον αὐτοὶ πρῶτοι νὰ ἀποστέλλωσι τοιαύτας μὲ τὴν
πεποιθήσιν ὅτι θὰ τυγχάνωσι πάντοτε ἀπαντήσεως.—

Ἡ Ἐρυθρὰ Βιολέττα προτρέπει τὸν Πεθαμμένον Ζωτανόν νὰ μὴ εἶνε τόσο φιλοκατήγορος τοῦ ἑαυτοῦ του καθ' ὅτι χάνει πολὺ καὶ προσεχῶς θὰ λάβῃ Μαρμαρυγὰς μετ' ἀληθῆς ὀνομασίας, τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ μὴ εἶνε τόσο φουριόζος διότι μπερδεύει νὰ σκοντάφῃ καὶ πῆσῃ εἰς κανὲν μέρος καὶ πληροφορεῖ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν διότι τῇ ἐπέμφε φωτογραφίαν τῆς καὶ ἀνομένει ἰδικὴν τῆς. Ἡ ἰδίᾳ ἀντιχαιρετῶν τὸν Βασιλέα τοῦ Ἄργους, χαιρετῶν τὸν Λαυπαδιαν καὶ συμβουλεύει τὴν Φιλοπάτριδα Ἄργειαν νὰ μὴ κρύπτεται τόσο πολὺ διότι τὴν ἐμάντευσε. — Ὁ Εὐρώτας συγχαίρει τὴν Ἐρημίτιδα διὰ τὰς ἐκτάκτους γαλλικὰς ἀπαντήσεις τῆς καὶ τὴν παρακαλεῖ, ἐὰν θέλῃ, ν' ἀνταλλάξωσι καὶ Ἑλληνιστὶ διὰ Μαρμαρυγῶν νέας ἐκδόσεις. — Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πατρομινέτας ἀσπάζεται τὸν κ. Ν. Λιδάθινόν, ὃν πληροφορεῖ ὅτι ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ταξιδίου του καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνταλλαγὴν C. Postalis. Ὁ ἴδιος ἀσπάζεται τὸν Περιγηγιτὴν, τὸν ὁποῖον γνωρίζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ διατὶ δὲν τοῦ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν τοῦ ἔστειλεν. — Ὁ Φρά-Διάβολος χαιρετῶν τὴν Λάτριδα τοῦ Ὁραίου καὶ τῇ συνιστᾷ νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν ἕως ὅτου... — Τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα ἐρωτᾷ τὸ Ἄνθος Ἀλόης, τὸ Συριανὸν Ζιζάνιον, τὸν Κάλυκα Ῥόδου, τὴν Ὀρτενσιάν, τὴν Τζέννου, τὴν Ἐλεούσαν Καρδίαν καὶ τὴν Δίδα Μαρ. Σαραντοπούλου ἂν ἔλαβον τὰς Cartes Postales τὰς ὁποίας ἔστειλεν. — Αἱ Α. Α. Μ. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων δέχονται εὐχαρίστως εἰς τὸ βασιλεῖόν των τὴν νέαν ὑπήκοον των Χάριν, εἰς ἣν χαρίζουν τὸ ὄνομα Ἴον τῆς Πάρμας. Ἡ νέα ὑπήκοος διορίζεται κυρία τῆς τιμῆς τῆς Βασιλοσύνης. — Ὁ Κάλυξ Ῥόδου συγχαίρει ἐνθέρμως τὸ Ῥόδον Ἀπριλίου διότι τόσο εὐχερῶς διέγνωσε τὴν ἐν ἀγνοίᾳ του στηθεῖσαν παγίδα καὶ τὸ ἐρωτᾷ τί γίνονται τὰ κορίτσια, εἶναι καλά; Ὁ ἴδιος συνιστᾷ εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ἀνθέων νὰ μὴ εἶναι τόσο εἰρων. — Ἡ Μυροδόλος Πνοὴ ἀπαντᾷ εἰς τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς ὅτι ἔλαβεν, εὐχαριστῶν, ἀνταπέδωκε καὶ ἀναμένει. Ἡ ἰδίᾳ πληροφορεῖ τὴν Ἐλεούσαν Καρδίαν ὅτι ἂν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἐξ οὗ ἐτρώθη ἡ καρδία εἶναι ἀδύνατος, τότε τὸ κάλλιστον φάρμακον, τὸ μόνον δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ, μίαν τσοῦτον ἐπωδύνως πρῶθῃσαν καρδίαν, εἶναι ἡ λήθη. — Ὁ Τελευταῖος τῶν Ἀδασεράγων παρατρεῖ εἰς τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα νὰ μὴ τρέχῃ τὰς νύκτας μετὰ τὸν Λυκαυγοῦ, διότι εἰλ ὅθι ἡ πλέον καὶ ἐγνώσθη εἰς ὅλας τῆς αὐτοκρατορίας του τὰς ὑπὸ ἡμέρας. — Ὁ κ. Ἄνθος Παπαδασιλείου ἀντασπάζεται τὸν Ἐραστὴν τοῦ Κόλαυ καὶ δηλοῖ αὐτῷ ὅτι τὰ γραμματόσημα ὑγιαίνουν. — Ὁ Περιγηγιτὴς χαιρετῶν τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὰ ἀνάκτορα τοῦ νέου ἀρχηγοῦ τοῦ ὅπως δώσῃ τὰ διαπιστευτήρια ἐπισήμως. — Ἡ Βιφάνια Λούκιλλα προσφέρει τὰ compliments εἰς τὴν Δίδα Ἀργ. Παπαδημητρακοπούλου μετ' ἧς ἐπίθυμει ν' ἀνταλλάξῃ Μαρμαρυγὰς καὶ τὴν συγχαίρει ἀπειρώσας διὰ τὸ ἄβραβεῖον. Ἡ ἰδίᾳ ἀσπάζεται τὴν Τρελλὴν Ναυτοπούλου, τὴν Μυροδόλον Πνοὴν, τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην καὶ μετ' ἐδαφισίων ὑποκλίσεων χαιρετῶν τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς εἰς ἣν εὐχεται καλὰς ἐξετάσεις εἰς τὸ... Ἀρσάκειον. — Ὁ ἀδελφὸς τῆς Τρελλῆς Ναυτοπούλας πληροφορεῖ τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν ἀσπασθῇ διὰ μέσου τοῦ «Ἐσπέρου» ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἀφοῦ γνωρίζονται καὶ ἀναμένει. — Αἱ Α. Α. Μ. Μ. ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων μετὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου, τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τοῦ Βασιλείου των χαιρετῶσιν ὅλας τὰς συνδρομητριάς καὶ τοὺς συνδρομητὰς μας. — Ὁ κ. Σπ.

Γ. Καχριμάνης δηλοῖ εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητριάς μας ὅτι θὰ βραβεύσῃ μετὰ 3 μῆνας τὸ καλλίτερον τεῦχος Μαρμαρυγῶν (καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Διευθύνσεως) διὰ τῶν ὠραίων ποιημάτων τοῦ ἀειμνήστου Μ. Παπασπύρου. Ὁ ἴδιος εὐχαριστεῖ τοὺς φίλους του διὰ τὰ συγχαρητήρια των. — Ὁ Ἀγαμέμνων χαιρετῶν τὴν Φιλοπάτριδα Ἄργειαν καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δηλώσῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἐκ τοῦ Α'. τόμου τοῦ «Ἐσπέρου» ὃν τῇ ἐδώρησε καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατὶ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν συνδρομητῶν μας καὶ τὸν διαγωνισμόν τῶν λύσεων τῶν ἀσκήσεων ἐνῶ, εἶναι βεβαία ὅτι εὐκόλως λύει ταύτας. Ὁ ἴδιος συγχαίρει τὴν Ἐλεούσαν Καρδίαν διὰ τὰ δελτάρια τῆς, ἅτινα τὸν ἐνεθουσίασαν καὶ τὴν παρακαλεῖ ν' ἀνταλλάξουν καὶ Μαρμαρυγὰς ὀνομασί. — Ἡ Ἐκάτη ἐρωτᾷ τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα ἂν ἔκκαμε χίμιαν Καλαματιανὴν κατάκτησιν καὶ παρακαλεῖ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος νὰ μὴ ἀφιερώνεται τόσο πολὺ εἰς τὴν Ἐρημίαν του ἅς βλέπῃ καὶ ὀλίγον κόσμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχθη καὶ δὴ τὸν προσφιλεῖ του Πειραιᾶ ἐγκατέλειψε. — Ἡ Δίς Ἴφιγ. Ἀγαμέμνονος συγχαίρει τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος διὰ τὰ δημοσιευθέντα ἔργα τῆς, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὠραιότατα ὡς καὶ τὰ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δημοσιευθέντα καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴν δεχθῇ ὑπὸ τὴν καλύδην τῆς διότι καὶ αὐτὴ ἔχει τὸν ἴδιον πόνον. Ἡ ἰδίᾳ ἐρωτᾷ τὴν Μαρμαμένην Χλόην πῶς τῇ ἐφάνησαν τὰ δελτάρια καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ μὴ τὰ στέλλῃ πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ τῇ ὑπεθυμίζει τὸν περισυνὸν Μάϊον ὅστις διαφέρει πολὺ τοῦ ἐφετεῖνοῦ. — Ἡ Δεισδαίμονα συγχαίρει τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ποιήματός του «Τ' ἀηρόν».

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Π. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 5 καὶ 6 ἐ. ἔ.
27) Λα—μία = Λαμία. 28) Μῶμος — Ὄμος. 29 — 30) Ὁ Σωσίθεος — ἡ Νεκρούπολις. 31) Πυρά, ὕδωρ, Ῥώμη, Ἄρης. 32) Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ; ἰδοὺ ἡ ἀπορία. 33) Ὀνειροπόλος Ψυχῆ. 34) Πισιδία (πί—σί—διά). 25) Χοῖμα — ῥῆμα. 36) Φίλος — Φίλα. 37) Ἡ Καρδίσα. 38) Ὁ Κοσμάς (λέγει ὁ ΚΟΚΟΣ ΜΑΣ κωνηγᾶ κ.λ.π.). 39) Τὸ δανεῖζεσθαι εἶναι ἀρχὴ δουλείας. 40) Πᾶς ὁ ἐπὶ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς μας λεπ. 5, διὰ δὲ τοὺς μὴ τοιοῦτους, ἰδιαίτεραί συμφωνίαι].
Ὁ ἐν Ἀμισσῶ κ. Περικλῆς Δ. Κλουχνέογλου ἀντπρόσωπος τοῦ «Γύρου τοῦ Κόσμου» προτιθέμενος ν' ἀναχωρήσῃ δι' ἀναφυγὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν, Σμύρνην καὶ πιθανὸν καὶ εἰς Ἀθήνας διορίζει ἀντιπρόσωπόν του ἐν Ἀμισσῶ τὸν κ. Χαρ Ποτούρογλου ὅστις θὰ ἀπαντᾷ εἰς ὅλας τὰς ἐπ' ὀνοματί του ἐπιστολάς καὶ ἄλλα.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΑΝΝΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΡΓΕΙ

Τὸ γνωστὸν τοῦτο ἐργαστᾶσιον ἐπλουτίσθη ἐσχάτως μετὰ ὅλα τὰ θερινὰ εἶδη καὶ κατασκευάζει ἐπὶ παραγγελίᾳ πῖλους μετὰ παρισινὸν γούστο.
Ὅλοι τρέξατε εἰς τὴν κ. Σαββοπούλου ἂν θέλετε νὰ εὐχαριστήθητε.
Ἀπὸ τῆς 15ης Μαΐου ἀναμεινᾶτε

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1904
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β' ΦΥΛΛΟΝ 12ον
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.—ἐξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.—» φρ. χρ. 3.—

Π. ΤΣΙΡΙΓΩΤΟΥ

